

Ochrana přírody na Šumavě, která se (ne)povedla?!

Tak nám Šumava usychá. Přesněji, ve velkém usychají lesy, které leží na území spravovaném Národním parkem Šumava. A je to sakra vidět, když jedete do Německa přes hraniční přechod Strážný a je úplně jedno, z které strany sem přijíždíte. Proč? Zkusme najít odpovědi.

Už jsem byla starostkou naší vesnice, když se projednávala nová zonace národního parku. Ta původní byla srozumitelná. První zóna (cca 13 % území), druhá a třetí zóna a do té první se nesmí. Tomu jsme všichni rozuměli. Od 1. 3. 2020 máme čtyři zóny. Zónu přírodní (27,7 % rozlohy), přírodě blízké (24,5 %), soustředěné péče (46,6 %) a kulturní zónu (1,2 %) a smí se všude. K dalším změnám se smí podle zákona o ochraně přírody přistoupit až za 15 let. Takže příroda má dost času na to, aby nám v jednotlivých zónách ukázala, co umí.

ALE. Jako starostka Strážného vím, že v mém okolí jsou především zóny soustředěné péče. Ty se vymezily dle zákona na plochách, kde převažují člověkem významně pozměněné ekosystémy, s cílem zachování nebo postupného zlepšování stavu ekosystémů. Sám NP Šumava na svých stránkách deklaruje: „V této zóně jsou zahrnuty ty lesní pozemky, ve kterých v následujících desetiletích budeme o přírodu pečovat“. A co je výsledkem této péče? Les v našem okolí usychá ve velkém a suché stromy se nechávají stát. Někde se ale ve velkém těží a stromy se odvázejí pryč. V lese se nechává bordel po vytěžených stromech a strojích. Nedosazuje se nebo jen minimálně. A je to prý v pořádku. V lese musí zůstat dřevní hmota /rozuměj, všude se válející větve/, říkají úředníci parku a vědci.

Jak se má v zónách hospodařit, říkají Zásady péče o přírodu, ale ty přes Radu NP Šumava neprošly a přesto jsou platné. Proč? Zeptejte se na Ministerstvu životního prostředí.

Jediné omezení pro vstup na území národního parku představují tzv. klidová území. V našem katastru máme dvě kvůli ochraně tetřívka. Ale na hrad Kunžvart se každý rok na část turistické sezony také nesmí, kvůli sokolovi. Že tam není klidové území? Nevadí. Národní park má zbraň v podobě opatření obecné povahy a tím lze zakázat vstup v podstatě kamkoliv.

Pojďme si to shrnout. Turista smí v národním parku vstupovat všude kromě vymezených klidových území. Odvážný turista si možná troufne do uschlého lesa, kde hrozí pád uschlého stromu i za bezvětrí. Odvážný a fyzicky zdatný turista si troufne projít vytěžené a zaneřádné paseky. Normální turista půjde po vyhrazené cestě a bude se těšit pohledem na uschlý les. K tomu jsme vychovávaní současnými médii, zástupci parku a vědců. Někteří vědci dokonce

tvrdí, že z výsledků výzkumů na Šumavě plyne, že takzvaný „suchý les“ není vůbec suchý, je mnohdy více saturovaný vodou než les živý.

My, kteří zde žijeme, si přesto dovolíme klást otázky. Je vhodné nechat plošně odumřít celé masivy lesa nebo se to celé vymklo kontrole? Má smysl zachránit les alespoň v zóně soustředěné péče a pokusit se tam vytvořit skutečně mnohodruhový les, po kterém park stále volá? Jak jsou využívány peněžní prostředky získané prodejem dřeva, když se evidentně nevrací do lesa? Je dodržována schválená zonace nebo se nějak upravuje dle názoru úředníků parku? Jak často se dělá vyhodnocení stavu přírody v parku v jednotlivých zónách a kdo to vyhodnocení dělá? Nějaká nezávislá organizace nebo kontrolují zaměstnanci parku sami sebe?

Nás, kteří zde žijeme, je málo. Pojdte se, prosím, s námi ptát i Vy ostatní, pokud máte pocit, že trestat smrkový les za to, že ho vytvořili s láskou a péčí naši předchůdci, není ta správná cesta.

Mgr. Jiřina Kraliková, starostka městyse Strážný